

PALÆPHATI

PALÆPHATVS, DE NON CREDEN-

DIS FABVLOSIS NARRATIONIBVS, A PHILIP-
po Phasianino Bononiensi latinitate donatus. Præfatio.

HAEC quidem de incredibilibus conscripti. Hominum namq; alii, & ii maxime, qui ab omni sapientia atq; eruditione alieni sunt, omnibus illis, quæ utiq; dicantur, persuasi, fidem adhibere consueverunt. Quidam uero natura prudentiores, curiosiq; magis, ac in rebus negociisq; pluribus uersati omnia illa, quæ tradantur, fieri ut penitus credant, adduci nequeunt. Mihi aut omnia, quæcunq; dicta iam fuerint, fieri quoq; uidentur. Neq; enim nomen duntaxat fuisse existimandū est, nullus alioqui super his sermo existeret. Veruntamen ea ipsa primum opera, resq; fuerunt, ac sic demum sermo illis superinductus est. Quæcunq; autem species & formæ dictæ fuerunt, factæ quoq; eadem tunc temporis sunt. Quæ uero nunc minime extant figuræ, nullo unquam tempore fuerūt. Nam si hæc tunc quidem, & alio quoq; tempore erant, nunc etiam existerent, rursusq; forent. Quamobrem ipse sane Melissus & Lamiscum Samium historiarū scriptores laudo. In principio quicquid olim fuerit, & nunc quoq; esse, atq; futurum deinceps asseuerantes, quæ aut facta quædam res uera fuerant, poëtæ nugatoresq; pleriq; in incredibile magis atq; admirabilius quodpiã conuerterunt, ut ista legentes homines in maximam admirationem perduceret. Ego uero talia minime esse posse, qualia dicuntur, agnosco. Hoc unum tamen comprehendi, quod nisi aliquid super his factū fuisset, non quicquam utiq; diceretur. Accedens namq; ipse ad quamplurima loca, & diuersas mundi regiones peragrās, senioresq; percunctatus, quidnam super uno quoq; eorum, quæ dicerentur, audiuissent, quæ ab iis potissimum intellexi, quæ ue loca ipse uidi, & ut unum quodq; illorum sese habere cōpeti in mediū afferro. At hæc quidē non qualia falso à poëtis dicta olim fuerant, sed ueluti ad ea oculata fide perspiciēda profectus agnoui, & historiā cōponēs in hūc modū perscripti.

De Centauris.

Centauri tanquā feræ quædā fuerunt, quæ equotum quidem speciem totam, excepto capite, habebant. Si quis est igitur, qui talem hanc ferā fuisse credat, impossibilibus hic plane fidem adhibere persuadetur. Neq; enim ullo pacto equi atq; uiri natura conformis est, neq; cibi eorum aliqua inter se similitudo existit, né ue ratione aliqua potis est, quod per os gutturq; humanum equi cibus descendat. Atq; adeo, si talis forma tunc temporis erat, etiam nunc utiq; existeret. Veritas aut rei ita se habet. Ixione Thessaliæ rege existente, in Pelio monte taurorum armentū quoddam furore ita correptum, atq; cestro exagitatū est, ut reliqua circumquaq; montana loca inaccessa redderet. In domestica etenim cultaq; loca cum impetu ingruētes, tauri ipsi arbores & fructus lædebant, aratq; corrumpebant. Præconio igitur publico nuntiarum Ixion iussit, quod si quis esset, qui tauros hosce caperet, huic sese diuitias perquam plurimas dono daturum esse. Adoscentuli autem nonnulli ex montano loco pagōq; quoddam qui Nephele, hoc est, nubes nuncupatur, equos domare tum primum aggressi, quomodo equites seßoresq; dorso gestarent, illos docere excogitant. Prius etenim homines equis uehi nesciebant, uerum curribus duntaxat utebātur, sic autem equorum dorso impositi equites illi, ad ea loca, ubi tauri erant, agentes eos impellebāt, & armento sese superiniciētes tauros feriebant, & quandoquidem ab impetu taurorum illos in uadentium iuuenes impellebantur, aufugiebant statim, uelociore enim erant equi. At quotienscunq; tauri firmato gressu consistebant, uertentes sese iuuenes eos iterum feriebant, atq; hoc pacto eos interfecerunt. Et nomen ipsum Centaurorum exinde Centauri fortiti sunt, eo quod tauros catecenton, hoc est, pungentes feriebant, alioqui nihil tauri

Centauris

*Suidas. Μέλιος
ὄνο το μὴ γινώ-
σκον οὐκ ἔχον
ἀρχῆν. hoc est,
Melissus putab-
at, nihil quod
fieret non habe-
re principium
Sic etiam Pau-
sanias*

*Lapithæ primi
equitem docuer-
e sub armis in-
sultare solo. Pli-
etiam in viij.*

*Centauri unde
Ser. & Prob.*

Centaurs ipsi inest, sed equi atq; uiri species illa ex hac re tantū existit. Cum itaq; tali pro re ab Ixione pecunias donāq; Centauri reportauissent, proq; hoc facto ualde exultarent, cōtumeliosi insuper ac superbi opibus ex illis facti, mala passim multa iam cōtra ipsum quoq; Ixionē perpetrabant, qui quidē Ixion tunc temporis Larissam nuncupatam ciuitatem incolebat, qui uero regionem illam tunc tenebant, Lapithæ uocabantur. In uitati aut cum ab his Lapithis forte ad conuiuium centauri essent ebrii facti, eorum mulieres diripuerunt, quas cum equos inscendere fecissent, domum illico fugientes quō imperus illos ferebat, secum asportarūt, sicq; bellum aduersus Lapithas centauri ob hanc rem gerebant, & nocturno tempore è montibus in planitiem descendentes insidias illis struebant. Diurno uero tempore cum plura diripuissent, in fugam sese conuertentes, montana loca repetebant. Quibus ita recedētib; equorum duntaxat caudæ capitāq; hominum à longe apparebant. Alienum itaq; ac in usitatū spectaculum hoc animaduertentes homines dicere consueuerunt. Centauri nos quidē in uadentes, ex Nephēle, hoc est, Nube nuncupato loco, mala multa nobis inferunt. Atq; ab hac utiq; sermonis forma, in credibilis fabula conficta formatāq; fuit, utpote, quod ex Nephēle, loco ita dicto, equus & uir in monte congeniti fuissent.

De Pasiphaë.

Pasiphaën tauri pascentis amore captam fuisse fabulantur. Nec non Dædalū ligneam uaccam fabrefecisse, & in eam Pasiphaën inclusisse, sicq; taurum, eam inscendentem mulieri admixtū fuisse, quæ puerum ex hoc cōpreshu uiri quidem corpus & bouis caput habentē conceperit. Ego uero tale quidpiam minime factum fuisse dico. Primum nanq; impossibile est, quod unius generis animal alterius ac diuersi generis animantis mutuo amore detineatur. Nec utiq; possibile est canem & simiam, lupumq; & hyenam inter se, aut cum ceruo bubulum admisceri. Diuersi nanq; generis atq; natura animalia existunt. Neq; adeo mihi taurus cum uacca lignea sese miscuisse uidetur, aut quod etiam ullo pacto ascendente taurum mulier tolerare uel conceptum, cornua habentem in utero ferre potuerit. Veritas autem fabula sic ergo sese habet. Minoæ dicunt, cum circa pudenda morbo laboraret, à Crīde Pandionis, curatum fuisse, per illud aut curationis tempus Minoem, iuuenis quidam satis formosus Taurus nomine sequebatur, cuius cum Pasiphaë amore capta fuisset, illi miscetur, puerumq; ex illius cōplexu genuit, quod uidens Minos, ac tempus quidem supputans ex quo dolore pudendorū conflictari cœperit, agnoscensq; quod puer hic ex se natus esse non posset, eo quod per aliquod tempus cum Pasiphaë uxore rem non habuisset, ex tauro, potius iuene puerū illum conceptum esse cognouit. Neq; tamen ob id eum interimere uolebat, quia sui ipsius filiorū frater quodāmodo ob similitudinē aliquam esse uideretur. In montem tamen quendā eum relegatū mittit, ut in seruitii parte atq; officio cum pastoribus esset. Ille uero bubulcorum imperio sese subiicere minime uolebat, quod cum Minos intellexisset, & ea quæ ab ipso fiebant, quæ ue aduersus eum dicebantur, ocyus illum cōprehendi ac detineri, missis eō ciuib; suis, iussit, & si quidem sponte sequeretur, solutum ad se accedere sinerent mandauit, sin minus, ligatum perduceret. Quo intellecto adolescens ipse protinus inde abiit, seq; in montes recepit. Vnde oues diripiens uitā sic degebat. Verū cum Minos aliam quoq; & eam quidē maiorem turbam, ad eum cōprehendendum misisset, iuuenis ille fossam sibi profundā faciens, intra eam sese ipsum conclusit, ubi tauro sic existente. Si à Minoë iniustus quispiā uir aliquādo deprehensus fuisset, ad taurum protinus, ab eo interimendus, pœnasq; illi daturus, mittebatur. Atque adeo cum Theseum olim Minos hostem cepisset, ad taurum eum misit, tanquam manibus eius periturū. Quare ab Ariadna cognita, ensem in carcerem, quo Minotaurum interfecit, ad eum præmisit.

De Actæone.

Actæona à propriis deuoratum canibus fuisse dicunt, quod quidē totum falsum est. Canum nanq; ea propemodū peculiaris natura est, dominū in primis suum uel maximo amore prosequi, præsertimq; uenaticorū, qui cum cæcis hominibus adulātes,

k 3 caudā

Nephēle pagus.

Taurus Minois scriba cuius amore capta est Pasiphaë. Seru.

Intra Labyrinthū Minotaurus

canis in domum amor, Xenophon & Plin.

*Μη ὑβρίζουσιν
τὰ θεῶν, ἀ
contumelia in deos
abstinendum*

cauda blandiuntur. Quidam tamen eius opinionis sunt, ut Actæonē ipsū dicant cū à Diana in ceruū transformatus fuisset, à uenatoribus quibusdam interfectū fuisse. Mihi uero Diana nam ipsā, quod uolebat hac in te efficere non potuisse uidetur. Namque uerū nullo pacto est ceruū ex homine, rursusque ex ceruo hominē factū fuisse. Hæc autē fabulosas fictiones ob id ipsū Poëtæ formantes in mediū adduxerunt, ut talia audientes cæteri homines, à contumelia superbiæque in diuinū numen utenda abstinere debeant. Rei uero huius ueritas ita sese habet. Actæon Arcadicus genere uir erat, uenationis amator, qui quidē ob id multos canes alebat, & cū eis in motibus uenabatur, bonarum rerum atque facultatis suæ negligens profusus. Illo autē tēpore omnes homines propriis manibus laborabāt, operari quæ per se erāt. Neminē namque omnino seruū habebāt, sed illi ipsi terrā agrosque suos colebāt, et sic quisque, qui terrā maxime colebat, ex hoc opere laboriosissimus ditissimusque eua debat. Actæoni uero rei domesticæ curam negligenti, quinimo uenationi duntaxat intento, facultas omnis, ac uita defecit, cū autē nihil amplius in bonis haberet, in illū homines dicebant, Heu miser Actæon, qui à propriis canibus cōsumptus es, nā et modo nunc lenociniū exercens infeliciter ages, dicere uidelicet, putabāt fore quoque ut à meretricibus deuoratus esset. Atque ita tale quippiā de Actæone factum est.

*Sine seruis gens
prisca*

De equis Diomedis homines comedentibus.

*Bona præsepit
bus donauit
Diomedes*

DE Diomedis quoque equis, quod homines comederent dicitur, quod quidem omnino ridiculum est. Animal etenim istud ordeo scænoque magis, quam humanis carnibus delectatur. Veritas autē hæc est. Cū antiquiores illi homines primi per se operari essent, ac cibū ob id, plurimamque substantiā possiderent, utpote terrā ipsā manibus suis colentes, equos pascere ipse Diomedes cœperat, et usque adeo equis ipsi tantisper delectatus est, quoad sua bona perdidit. Omnia namque diuēdes, in equorū nutrimentū cōsumpsit. Quia ex re amici eius equos illos homini uoras, hoc est, humana carne uescētes nuncupabant, & sic tali ex facto fabulosus hic sermo in medium adductus est.

De Orione.

*Iuppiter hospiti
bus fauens*

Iouis Neptuni atque Mercurii filius Orion fuisse dicitur. Nā Hyteus Neptuni & Alciones unius Atlantis filiarū in Tanagra Bœotiae habitabat. Hospitalissimus autē cū esset, deos aliquādo hospitiō susceperat. Iupiter autē Neptunus atque Mercurius cū forte hospitiō suscepti ab eo fuissent, ac benignitatem illius admisissent. Eū, ut quicquid uellet peteret, exhortati sunt. Hic uero cū sine filiis esset, puerū sibi dari petiit, Quocirca Dii tres illi cū bouis pellē ab eo in eorū honorē sacrificati, accepissent, in eā urinā ueluti semē, infundentes minxerunt, et sub terrā illam occultari, ac mox post menses decem suscipi iusserunt. Quibus decem mensibus decursis, natus est Vrion, sic primum quidē denominatus, eo quia dii tali pacto urinā in tractorium illud infuderant, postea uero propter bonū nominis sonū Orion dictus est. Cū autē hic simul cū Diana uenaret, eā uiolare uelle aggressus est, quæ illi ob hoc indignata, scorpionē è terra in illū emisit, qui cū eū circa calcaneū pedis percussisset, interfecit, huius uero sic mortui miseratus Iuppiter inter sidera ipsum collocauit.

*Vrion
Orion*

De feminatis Gygantibus.

*Bona plurima
penes reges*

Dicitur etiā, quod Cadmus, ut memorant, cum in lerna draconem interfecisset & dentes eius collegisset, eos in propria terra seminauit, ex quibus postea nati sunt uiri armati. Quod si uerum fuisset nullus hominum nostri tēporis aliud quippiam unquam præterquam dentes draconis seminari, huius tamen rei ueritas ita sese habet. Cadmus genere Phœnicus erat, is Thebas aduersus fratrem Phœnicium bellum de regno gesturus, profectus est. Cum plura uero alia bona hic, ut qui rex erat, haberet, dētes inter cætera Elephantis eburneos habebat. Thebanorum autem rex Dracon Martis filius erat, quem cum Cadmus interfecisset, eius regnum occupauit. Amici itaque Draconis bellū aduersus Cadmū gerebant, cōtra quē, & Draconis quoque filii insurrexerūt, qui quidem omnes tam amici quam filii posteaquam uiribus inferiores facti, superatique ab eo fuerunt, Cad

tunt, Cadmi bona atq; diuitias diripientes, præsertim q; dentes ipsos eburneos, quo im-
petus illos ferebat, aufugiebant. Alii nanq; aliò dispersi disseminati q; spargebantur, qui-
dam in Atticâ, nonnulli in Peloponesum, pleriq; in Phocida, alii uero in Locrida petue-
nerunt, à quibus quidè mox locis uenientes, Thebanis bellù inferebant. Difficiles q; ac
molesti admodum bellatores erant. Posteaquam igitur eburneos dètes, quos Cadmus
habebat, diripientes aufugere, Thebani dicebant, quod talia tam q; horrenda mala hæc
sibi ipsis Cadmus draconem necando, intulerat. Ex cuius quidè dèribus multi strenui,
fortes q; uiri, hac & illac disseminati sparsiq; hoc est, sati, illis ipsis bellum inferebāt, quo
quidè ex euento fabula hæc conficta est.

De Sphinge.

DE Cadmea Sphige dicunt, quod fera quidè hæc fuit, quæ corpus canis ha-
bens, caput & faciè puellæ, alas uero auium, atque hominis uocem haberet.
In Sphincio aut monte sedens hæc, ænigma quoddam unicuiq; ex ciuibus *Sphincius mons*
proponerebat. Et quencunq; (illud soluere uesciente) interimebat. Quod cum
soluere Oedipus propositum ænigma sciuisset, sese ipsam (ut quæ grauato animo id fe-
rebat) ex monte deiiciens, interfecit. Sermo aut hic incredibilis, ac res ipsa impossibilis
est. Neq; enim talis species, formaq; fieri ullo pacto potest. Atq; adeo illud sane perquam
puerile admodum est, ænigma non soluente homines, ab ea tam facile interemptos iri so-
litos, uel eam à Thebanis feram ob id sagittis confossam non fuisse, stultum q; credere
prorsus est ciues suos, ueluti hostes essent, ita à Thebanis contemptos fuisse, ut à fera illa
deuorari permitterentur. Habet igitur sese hoc pacto ueritas. Cadmus cum mulierè Ama-
zonida, cui Sphinx erat nomen, secum haberet, Thebas peruenit. Cum q; Draconè in-
terfecisset, huius ipsius regnum occupauit. Post hæc & Draconis sororè, cui Harmonia non
erat nomen, cepit. Intelligens aut Sphinx quod Cadmus aliam duxisset uxorem, ac sibi
persuadens multos ciues se abeuntem secuturos esse, quamplurimas diuitias rapiens, se-
cum q; celerem canem ducens, quæ Cadmus habebat, cum his omnibus in Sphincium
montè nuncupatū peruenit, & exinde Cadmo bellù inferebat, incursiones aut in sidian-
do, cum per unumquenq; ex illis montibus faceret, singulis horis plures homines inte-
timebat. Vocant aut Thebani incursiones ipsas ænigmata. Diulgabant hoc aut passim
ciues in hunc modum, dicentes. Argiua Sphinx nos, ænigma quoddam propones, diripit.
Quoniam aut modo ænigma faciat, inuenire nemo nostrum potest. Publico itaq; edicto
nunciari Cadmus iussit, Sphingè interficienti cuiquenq; diuitiarum per quam pluriū præ-
mium esse propositum. Ad quā cum Oedipus Corinthius accessisset, uir equidè bellicis in-
rebus clarus, ac strenuus cum equo ueloci quæ secum habebat, unā cū Thebanis quibus-
dam, quos in societatem sibi assumpserat, nocturno tempore, cum his montè uersus acce-
dens, Sphingè ipsam de medio sustulit. Pro quibus euentibus fabula hæc in medium
adducta fuit.

De Vulpe.

DE Telmesia uulpe dicunt, quod Thebanos hæc rapiens, deuorabat. Quod
quidem omnino simplex ac fatuum est. Neq; enim quodpiam aliud animal
est, quod terrestre existens hominè rapere atq; asportare ualeat. Vulpes in su-
per paruū animal ac debile est, fuit aut quidpiam tale. Thebanus uir quidam
bonus, ac pulcher satis admodum fuit, qui Alopix nomine, hoc est, uulpes nominabatur.
Hunc aut cum astutissimus esset, & omneis homines prudentia superaret, Thebanorum
rex ueritus ne sibi insidias aliquando strueret, è ciuitate expulit. Qui cum ualidissimum si-
bi exercitum cōparasset, alios q; secum mercenarios milites adduxisset, Telmesium nuncupa-
tum collem occupauit, unde defiliens, Thebanos prædabatur. Dicebant itaq; Thebani
homines, Alopix, hoc est, uulpes dictus, circumquaq; decurrens nos subiugat. Ad huc aut
locum uir quidam Cephalus nomine, genere Atheniensis, qui magnū exercitum habebat,
cum peruenisset, Thebanis auxiliū ferens, Alopecā hunc, hoc est, uulpem nominatum
interfecit, atq; eo ex loco exercitum eius omnem depulit.

Nota quod Spā-
tos quidam gen-
tem fuisse sic ai-
tam crediderūt
licet apud nos
satos significet
simile quiddam
Apollonius de
Iasone refert

Sphincius mons

Sphinx Cadmi
uxor.

Harmonia non
Hermione Cad-
mi cōiunx mar-
it 7. cap.

Ænigmata p̄
insidijs atq; in-
cursionibus

Oedipus Cor-
inthius.

Alopix

Aliena uirtus
tyrannis formi-
dolosus.
Cephalus
De hac uulpe
Aratus & Hy-
ginus ubi de sy-
rio agunt

De Niobe.

Statua Niobes
in Siphyllo cur.

Nioben dum uiuere, super filiorum suorum sepulchrū lapidem factam esse memorant. Quicumq; autem ex lapide hominem, rursusq; ex homine lapidem fieri posse credit, stultus hic quidem plane est. Verum autem hoc habet. Niobe mortuis sui ipsius liberis cum lapideam imaginem sibi constituisset, eam supra natorum suorum sepulchrum posuit. Nosq; ipsi hanc utiq; qualis reuera esset, inspeximus.

De Lynceo.

Metalla æris et
argenti à Lyn-
ceo inuenta, ali-
ter Plin.
Lynceus trans
parietes uide-
bat. Diuus Hier.

Lynceum dicunt, quod ea etiam quæ sub terra erant prospiciebat, quod quidem falsum profus est. Nam ueritas ita sese habet. Lynceus æs, argentum, cæteraq; metalla primus inquirere cœpit. In qua quidē metallorum inquisitione, lucernas secum intra terræ penetralia circunferens, ibidem eas forte relinquebat ac sursum ipse æs, ferrumq; reportabat. Quod factum uidentes homines, dicere consueuerant, quod Lynceus subterranea etiam prospiciebat, ob idq; argentum inde sursum afferebat.

De Cæneo.

Cænea in uulnerabilem omnino fuisse aiunt. Quicumq; autē hoc ad credendum suscipit, quod homo quispiā ferro in uulnerabilis existat, amens hic reputandus est. Veritas itaq; sic se habet. Cæneus genere Thessalus, uir erat bellicus in rebus strenuus ac potens, pugnantiq; sciētia præditus, qui cū multis in bellis olim fuisset, nullo tamen unq; tēpore uulneratus fuerat. Atq; adeo cum Lapithis simul quandoq; pugnans, à Centauris interfici nullo modo potuit, sed ab illis solum cōprehensus cum fuisset, multitudine illorum obrutus est, sicq; consumptus fuit. Eius itaq; defuncti Lapithæ cadauer suscipientes, nullisq; confossum uulneratus corpus inuenientes, dicere consueuerant. Cæneus cum alias toto suæ uitæ tempore in uulnerabilis fuerit, itidem sine ullis nunc quoq; uulneribus mortuus est. De Cygno.

Cygnus ferro
inuulnerabilis
Ouid.

Terminus quoq; sermo de Cygno Coloniensi circumfertur. Illum nanq; dicunt in uulnerabilem pariter fuisse, eo quod cum puginator quoq; is, sciētiæq; bellicæ peritissimus esset, ac Troiano in bello ab Achille lapide percussus fuisset, minime uulneratus est. Eius itaq; cum defuncti cadauer homines intuerentur, quod in uulnerabilis quoq; hic esset diuulgabant, atq; ita nomine quoq; ipso in uulnerabilis nuncupatus est. Assentitur hac in re mihi, meumq; sermonem hunc affirmat & cōtestatur Ajax Telamoniū. Namq; & is quoq; in uulnerabilis dictus est, qui uel seipsum ense proprio petemit.

De Dædalo & Icaro.

Dædalū unā cum Icaro filio, quandā ob causam in carcerē à Minoē inclusum fuisse aiunt, qui quidē Dædalus cum fictitias sibi pennas fabricando aptasset, unā cum Icaro illinc exiuisse fertur. Sciētiā uero hunc uolātes homines faciendi absq; ulla machina, & artificio, pennasq; præsertim fictitias habētes, calluisse, impossibile est. Tale igitur hoc erat quod ab eis dictū est. Dædalus cum in carcerē esset, ac sese ipsum per fenestrā quandā demisit, scaphāmate sulcaturus, inscendit, quod simulatq; Minos inrellexit, quæ illum abeuntē nauigia insequerentur, mittit. Id autē Dædalus atq; Icarus agnoscentes, persecutoresq; à tergo instare animaduertentes, uento terribili ac uehementi cum impetu flante, usi, aduolantes hoc est, nauigantes circum pelagus uertebantur. Atq; is ipse Dædalus in terram cum peruenisset, incolomis seruatus est. Icarus uero in mari periit, à cuius quidē nomine Icarūmate denominatum est, qui cum postea ab undis in terrā eiectus Icarus fuisset, à patre Dædalo sepultura demandatus fuit.

De Atalanta & Milanione.

Μαλανιον qui Mi-
malion ab impe-
ritis dicitur.

De Atalanta & Milanione hoc etiam referūt, quod illa quidē in leonā cōmutata fuit, hic uero leo factus est. Veritas tamen rei huius talis est. Atalāta & Milanion cū simul in uenatione essent, Atalāte puellæ, ut secū in coitu miscerēt Milanion persuadet, atq; ob id in speluucā coiturus, eā perducit, simulq; cōueniūt. Sed in eo fortē antro leonis atq; leonæ cubile erat, qui cū illorū uoces audissent, egressi

egressi cum impetu, Atalantam atq; Milanionem dilaniarunt. Non multo autem tempore post leone ac leona ipsa exinde egredientibus, qui socii in uenatione Milanionis erant, in huiusmodi animalia Atalantam atq; Milaniona transformatos fuisse existimabant. Reuersiq; in ciuitatem, ipsi talia passim de Atalanta & Milanione, quod in leones mutati fuissent diulgabant.

De Callistone.

LT de Callistone talis quoq; sermo existit quod uenatrix cum hæc esset, ursula facta est. Ego uero dico etiam hanc ipsam mōtes inhabitantē, ubi ursula quædam forte inerat, ab ea in uenatione consumptam fuisse. Quicumq; igitur in uenatione cum ea erant, non illam amplius ex ursula cubili egredientem, sed solam ursulam uidentes, quod Callisto puella ursula facta esset, dicuntabant.

De Europa.

Europam Phœnicis filiã, cum à tauro uecta fuisset, ex Tyro in Cretam mari peruenisse censent. Mihi uero longe fecius fuisse uidetur, eo quod neque taurus, aut equus tam profundum pelagus transire potuisse uideatur, neq; utiq; puellam Europam supra taurum tam ferum animal ascendere uoluisse. Atq; adeo si Iuppiter Europam in Cretam accedere in animo habuisset, meliorem sane uiam, quàm hæc erat, inuenire potuisset. Veritas rei hoc habet. Cretensis uir quidã, cui Taurus nomen erat, bellum in Tyrthena regione gerebat, hic cum plures alias eo in loco puellas rapuisset, Europam præcipue regis filiam, postremo captiuam abduxit. Qua ex te dicere homines solebant, Europam regis filiam Taurus asportauit, ob idq; fabula hæc conficta fuit.

De Durateo equo & Troia.

Achiuos ligneo in equo illiū expugnauisse tradunt, qui quidē sermo uanus utiq; ac fabulosus omni ex parte est. Veritas q; ipsa hoc habet. Equū ligneum ita fabricarūt Græci, ut magnitudine sua portas urbis superemineret, ne potest recipi aut intra mœnia duci ullo pacto posset. Duces uero iuxta ciuitatem ipsam concauo in loco quodam sedebant, qui in hunc usq; diem Argiuorum insidiã uocatur. Transfuga autem Sinon cum ad Ilium peruenisset, Iliensibus ipsis persuadet, ut equum illum intra ciuitatem suam ducere omnino debeant, hoc ipsum addens quoq; fore scilicet ut nullo pacto deinceps Græci aduersum eos accedere possent. Cui audientes Troiani cum fuissent, & portas quoq; urbis deposuissent, equū ipsum introducentes, admittūt. Prandētib; q; mox ipsis cum securitate, ac nil tale uerentibus Troianis, impetu facto, eos adorti sunt Græci. Ac tali quidē pacto Troia capta est.

Durateus equus apud Lucre. ἀντίμολος Sinon in bello Troiano speculationem significat inuenit.

De Aeolo.

Aeolum uentorum regem fuisse aiunt, qui Vlyssi uentos in utre conclusos dedit. Quã quidē rem fieri impossibile esse omnibus manifestū existimo. Verisimilius utiq; fuisset id quod erat dixisse, Aeolum scilicet Astrologum fuisse, qui Vlyssi tempora, quibus exortus flantium quorundã uentorum fierent, prædixerit. Mœnia insuper hic ciuitatis suæ ex ære circumdata habuisse traditur, quod etiam falsum omnino est. Armatos namq; uiros, ut reor, potius illse habebat, qui ciuitatem eius præsidio custodiebant.

De Hesperidibus.

Hesperidas mulieres quasdam fuisse tradunt, quibus mala aurea super malo arbore, quæ draco custodiebat, fuerāt. Ad quæ quidē poma aurea Hercules expeditionem fecerit. Veritas tamē rei huiusmodi est. Hesperus uir quidē Milesius erat, qui in Caria habitabat, duas q; filias habebat, quæ Hesperides nominabant. Illiq; ipsi oues pulchræ atq; fœcundæ erāt, quales & nūc in Mileto quoq; sunt, quæ quidē ob id aureæ iam oues nūc uocabantur, quoniã pulcherrimū omniū rerū aurū est, et illæ quoq; pulcherrimæ erāt, mila etenim ut poma, sic oues quoq; apud Græcos uocatur, quæ quidē mila, hoc est, oues, cū circa maris littus pascētia Hercules uidisset, ea abigēdo cōprehendens, nauis suæ impo-
suit, simulq; earū pastore nomine Draconē secum domū perduxit, & hoc nō amplius Hespero

Hom. Odyssæe lib. x. Aeolus Hellenis filius uentorum rationem inuenit pro Plin. & Polybio

Milesia uellera ἡδαικον ἡδαικον
Mila oues & poma apud Varronem & Seruuium. Draco pastor ab asperitate morū dicitur

Hespero iam ipso uiuente, sed eius duntaxat superstitiibus filiabus. Dicebant itaq; homines. Antea equidem mala uidimus, quæ ab Hesperidibus Hercules, draconem quoq; cum stodem interficiens, abduxit, sicq; exinde fabulosus sermo confictus formatusq; fuit.

De Cotto & Briateo.

Ecatontachiria
ciuitas, Orestias
des, Stephanus
de urbibus

DE Cotto & Briateo dicunt, quod cum uiri essent, centum tamen manus illi habebant. Quod quidem uelle dicere quomodo non stultum profus est. Verum hoc autem in se habet. Ciuitati in qua illi habitabant Ecatontachiria, hoc est, centimanus nomen est. Erat aut ciuitas illa, quæ nunc Orestias des uocatur. Dicebant itaq; homines Cottus, Briareus & Gyges Ecatontachirei, hoc est, centimani auxiliu diis afferentes aduersus Titanas, ab Olympo eos expulerunt.

De Scylla.

Scylla tritemis

Apud Homer.
Odyssea. xij

DE Scylla etiã tradunt, quod in Tyrrena regione fera quædã fuit, quæ mulier quidẽ usq; ad umbilicum esset, canum uero capita exinde ei nata sint, ac reliquum corporis serpentis haberet, talem aut naturã credere ualde stultũ est. Veritas namq; huiusmodi est. Tyrrenotum in insula erant, quæ cuncta circũ uicina Siciliae Ioniq; sinus loca, atq; regiones depraedabantur. Tunc temporis aut nauis erat tritemis uelox, cui Scylla erat nomen, quæ quidem ipsa tritemis cætera nauigia comprehendens, cibum sæpius assequebatur, sermoq; ob id multus de ea erat. Hanc aut nauem Vlysses uehementi & cum impetu flante uento usus effugit. Quod mox in Corcyra Alcinoõ narrauit, quo nam scilicet pacto euaserat, & quomodo nauem illam effugerat, nauisq; præterea eius formam descripsit, à quibus quidem rebus fabula conficta fuit.

De Dædalo.

ἀνδραπομοιοί
ἀγαλατομοιοί
De statu his à
Dædalo in Græ
cia cõfictis Euf.

ILLud etiam de Dædalo narrant, quod statuas per se ambulãtes fabrefaciebat. Ire uero sua sponte statuam impossibile mihi sane uideatur, uerum autẽ hoc habet. Quicumq; tunc temporis statuas uirorum statuarii faciebant, imaginesq; exornabant iunctos adnexosq; corpori pedes quibus inniterentur, habentes, uiriles statuas faciebant. Dædalus uero ipse uno pedẽ tantum elato, sese uertentes statuas formabat. Quãobrem id uidentes homines, statuas à Dædalo factas ambulate dicebant, ac non ut ceteras consistere. Quemadmodũ nunc quidẽ etiã dicimus, quod picti sint homines pugnantes, & uertetes sese equi, ac naues in undis sese submergentes.

De Phineo.

Phineus Peo
nia rex
Pyria et Erasia

Zethus &
Calais

Attrationibus quoq; fabulosis de Phineo dicunt, quod Harpyiæ substantiam eius asportabant, existimant uero quidam feras uolatiles has fuisse, quæ ciuitaria ex Phinei mensa diriperent. Veritas tamen sic habet. Phineus Peoniae rex erat, qui cum ad senectutem peruenisset, uidendi usum profus amisit, si mulq; liberi eius mates mortui sunt, filia uero illi, Pyria & Erasia dictæ erant, quæ paternam substantiam omnem destruebant, adeo ut Phineum miseru poëtæ dicere cœperint, cuius bona Harpyiæ ita dilapidarent. Huius uero Phinei misericordia moti uicini eius Zethus & Calais, qui Boreæ uiri non ignobilis filii erant, auxiliu q; illi afferentes, filias eius è ciuitate expulerunt, ac diuitias bonaq; illius dispersa in unum congregantes, Tracensem quendam illorum custodiae præfecerunt.

De Metra.

Hoc etiam Isaci
cuius Lycophro
nis interpretis
Erifichthon cur
fame confectus
apud Calim in
hymnis Metra
Argentum usu nõ
erat antiquitus

DE Metra Erifichthonis filia aiunt, quod quotienscunq; pater suus utiq; uoluisset, formam mutare consueuerat, quod quidem credere ridiculum profus est. Quomodo enim quæso uerisimile sit, ex puella bouem, rursusq; canem uel auem fieri posse. Verum autem sic habet. Erifichthon uir Thessalus erat, qui consumptis facultatibus suis, pauper effectus est, huic uero filia pulchra & honesta, tantæq; formæ erat, quæ Metra nominabatur, hanc quicumque uidisset, eius amote protinus detinebatur, argento autem illius temporis homines prociq; in sollicitandis mulieribus minime utebantur, sed dabant alii quidem equos, nonnulli boues, quidam oues, uel quodcunq; ipsa, tanquam

quam sibi magis gratum, uoluisset, quocirca Theffali hoc uidentes, passim dicere consueuerant, congregatum scilicet Erisichthoni uictum opera ac beneficio Metrae eius filiae fuisse, quae patri equos, boues, aliaque perquam plurima suppeditabat, quibus ex rebus fabula conficta fuit.

De Geryone.

Eryon em tria capita habuisse dicunt, quod totum plane impossibile est, corpus aliquod esse quod tria habeat capita, sed tale quid omnino fuit. Ciuitas in Euxino ponto est Tricarinia, hoc est, tricipitia nuncupata. Erat autem tempestate illa Geryon inter alios homines, nomine famigeratus, ut qui diuitiis, multisque aliis rebus maxime excellebat, bouum inter caetera armentum perquam admirabile habebat, ad quod cum Hercules, ut boues abigeret, accessisset, sese illi opponens Geryonem de medio sustulit, sicque boues abduxit, quae omnibus eas, dum circumagerentur, insipientibus, magnam admirationem incutiebant, medioeris namque illis magnitudo quaedam inerat, a capite quoque ad ilia usque paruae simaeque erant, cornua profus non habebant, ossa uero & longa & lata quidem apparebant. Percurrentibus itaque hominibus, cuius nam boues illae essent, eas Herculem Geryonis Tricarinii, hoc est, tricipitis existentes, abegisse nonnulli asseuerabant, ex quibus dictis Geryonem ipsum tria capita dubio procul habuisse quidam existimabant.

Tricarinia ciui.
De Geryone uel
sinus tres fra-
tres concordis
fuerunt.

Forma tri cor-
poris umbræ,
de Geryone apud
poetas curi

De Glaucosilyphi.

Glaucum quoque ab equis consumptum fuisse tradunt, ignorantes scilicet equorum nutritorem hunc etiam fuisse, qui domestica bona nulla in re curabat, quin immoderatus sumptus per quam maximos cum quotidie magis ac magis faceret, consumptus est, sicque uictus omnis, ac facultas postremo illi defuit.

De altero Minois Glaucos.

Haec ipsa quoque fabulosa narratio tota ridicula est, quod Glaucum, cum is mel bibens petiisset. Minos pater intra sepulchrum, & una cum eo Polyidum domini medicum uiuentem adhuc, dimersit. Qui quidem medicus, cum draconem quendam mortuo draconi cuiusdam herbam portigentem, animaduertisset, qua illum ad uitam reuocabat, itidem ipse, eadem herba, in Glaucum facere orsus, eum ad uitam resurgere fecit, quod quidem nullo pacto fieri potest, impossibileque omnino uideretur. Quod uero factum fuit, tale quidpiam est, Glaucus cum mel biberet ualde perturbatus est, plurimamque illi colera usque adeo mota est, ut animus illi profusus defecerit. Ad hunc ita male se habentem, quamplurimi alii medici, diuitias sese consequi posse sperantes, uenerunt. Polyidusque praesertim, qui cum in memoria herbae cuiusdam naturam haberet, quam a medico quodam, qui nomine Draco dicebatur, perceperat, hac eadem usus Glaucum protinus saluti pristinae restituit. Dicebant itaque quidam hoc animaduertentes, Glaucum ex potu mellis mortuum, Polyidi curatione ad uitam reuocatum fuisse.

Nota quod Polyidos herba quae draconem uocant hunc resstuit, secundum Tarrhaeum in prouerb.

De Glaucos marino.

Anitur in super, quod & hic Glaucus, cum herbam olim quampiam comedisset, immortalis est factus, & nunc quoque in mari habitat, hoc autem credere herbam hanc Glaucos duntaxat, neque alteri cuiuspiam ut assequeretur, contigit, hominemque in mari, uel aliud quodpiam terrestre animal uiuere, puerile admodum est. Hoc habet namque in se ueritas. Glaucus piscator uir erat, genere quidem Anthedonius, urinatorque praeter caeteris eximius, qui uel cunctos sui temporis natatores in undis exuperabat. Contigit autem quod cum hic prope portum ante omnium conspectum, qui in ciuitate erant, nataret, ab omnibusque uideretur, in locum quendam ei natare contigit, ut mox per aliquot dies, uisus ab amicis non fuerit, natansque mox ab eis iterum uisus est. Quarentibus ergo domesticis eius, ubi nam locorum per ea tempora, quibus uisus non fuerat, habitasset, in mari sese fuisse falso respondebat. Pisces praeterea

De exitu Glaucos
ci interpretis As-
pollonij et Tarr-
rhæus in prou.

*Glaucus in mari.
Prouerb. de
ijs qui mortui ui
uere creduntur.*

unum in locum plures concludens & occultans aduertabat, ut hyemali tempore, quando reliqui piscatores nullos capere pisces poterat, solus ipse haberet. Cuius ob id quoscunque pisces exoptassent, sese protinus allaturum esse pollicebatur, sicque & quos utique uoluissent, eis statim afferebat, Glaucus ob id marinus uocitabatur. Qui mox cum in marinam feram incidisset, ab ea consumptus est. Quo è mari nusquam redeunte, Glaucus in mari uiuere atque ibi consistere fabulati sunt.

De Bellerophonte.

B

*Amisodari chi
mæra nom. car
men iliad.*

Bellerophontes

*Pegasus nauis
nomen
Nomina quoque
sua nauibus sunt.
Amisodarus rex
Telmisus mons*

Chimæra mons

ellerophontem ab equo Pegaso, qui pænatus erat, gestari solitum fuisse tradunt. Mihi uero absurdum prorsus uidetur, equum uolitare posse, etiam si omnium auium pennas sibi adiunxisset. Atque adeo si quadoque tale animal fuit, nunc etiam utique existeret. Illum etiam Bellerophontem aiunt Amisodari chimæram interfecisse, quæ quidè bellua erat, ut dicitur, prima leo, postrema draco, media ipsa chimæra. Quidam uero existimant hanc feram fuisse tria capita habentem, quod impossibile est, Leonem scilicet similibus cum aliis animantibus cibus atque domesticis uti, quod uero mortalem naturam habuisse, ignemque eam ipsam spirasse dicitur, puerile est. Cui nam enim quæso potissimum ex illis tribus capitibus in reliquum corpus potestatem fuisse dicendum est? Verum ergo ita habet. Bellerophontes Phrygius uir erat, genere quidem Corinthius, bonus pulcherque satis. Hic cum nauigium sibi præparasset, maritima circumquaque loca deprædabatur, nomen autem nauis Pegasus erat, ut nunc quoque suum cuilibet nauigio nomen est inditum. Nomen autem id Pegasi nauigio magis, quam equo aptum fuisse uidetur. Ea uero tempestate Amisodarus rex ad Xanthum flumen habitabat, sub quo altus mons Telmisus nomine erat, ad quem duo ascensus per planitiem, pascuaque ab anteriori ciuitatis Xanthiorum parte erant. Tertius retro à Caria, reliqua uero loca inculta inaccessaque prorsus iacebant, horumque in medio hiatus terræ satis magnus erat, unde uel ignis utique superascendebat, his autem mons alius Chimæra dictus adiacebat. Illo uero tempore, quemadmodum eius regionis incolæ narrant, ante planiciem illam habitatam leo quidam erat, retro uero draco unus, qui pastores ambo circumquaque lædebant. Ad quæ loca Bellerophontes accedens, montem expugnauit, & Telmisus ab eo simul concrematus est, feræque illæ sic perierunt. Dicebant itaque eius loci habitatores Bellerophontem illuc cum Pegaso appulsum, Amisodari Chimæram perdidisse, quo ex facto fabula conficta est.

De Pelope & equis eius.

P

*Nauis in scul
ptæ Pelopæ*

Elopem cum alatis equis Pisam, ut Hippodamiam Oenomai filiam desponsaret, uenisse dicunt. Ego uero eadem ferme de Penelope dico, qualia & de Pegaso quoque dixi. Si enim Oenomaus Pelopis alatos equos uidisset, non utique illi filiam suam in uxorem, quæ talem curum ascenderet, præbere uolisset. Dicendum itaque potius fuit, quod Pelops nauem impellens, quæ equis quibusdam alatis in sculpta erat, ad Hippodamiam puellam rapiendam accessit, qua raptam suam uehebatur. Talisque super hac re fabula formata fuit.

De Phrixo & Helle.

N

arrant in super Phrixo ab ariete prædictum fuisse, quod pater Athamas eum mastare in animo habebat, quo audito, sorore sua Helle secum aduocata, arietem ipsum cum ea in scendit, mareque ambo sulcantes, in Euxinum pontum peruenerunt: quod quidem, ut credi possit, per quam difficile est, quod aries ueluti nauigium quodpiam esset, mare pernatate tanto præsertim duorum hominum pondere onustus, potuerit. Et ubi nam quæso alimenta cibi, potusque arietis, atque illorum in mari esse poterant? Absit enim quod eos ullo pacto impastos & absque cibo potusque tanto tempore manere potuisse dicamus. Illud post hæc absurdum est, quod de Phrixo quoque dicitur, quod salutis suæ autorem, seruatoremque arietem cum mastauisset, pellem ei detraxit, quam Aetææ muneris loco, ut filiam eius in uxorem haberet, dedit.

Hic

Hic uero Aetes Colchorum rex erat. Vide autem quomodo tunc temporis pelles huiusmodi arietinae rarae apparebant, quae regem quoque ad filiam propriam illi pro hoc dono, ueluti eius dote in matrimonium dandam, impulerit. Licet eam usque adeo magnifaceret, ut nullius mariti connubio dignam haecenus existimasset. Iam uero quidam utrisum (quem pelles hanc mouere possent) effugiant, auream hanc pellem adiungunt, quae si aurea quidem fuisset, tanto minus a Rege capi, ut quam Phrixus ei peregrinus uir dabat, oportere uidebatur. Dicitur quoque ad hoc uellus aureum Iasonem una cum Graeciae proceribus nauem Argo nuncupatam, impulisse. Verum enim uero neque Phrixus mihi tam ingratus erga arietem benefactorem suum fuisse uidetur, ut eum perdere uelle sustinuerit. Neque etiam si splendidissimum smaragdisque plenum uellus hoc fuisset, uel propter hoc solum nauem Argo illuc Iasonem nauigando impulisse credendum est. Veritas itaque sic sese habet. Athamas Graecorum exercitus in Phrygia praefectus erat, huic autem diuitiarum suarum procurator, ac ueluti custos erat uir quidam nomine Aries, quem praeter ceteris fidelem sibi maxime existimabat. Is cum forte Athamante de nece Phrixi paranda cogitare intellexisset, Phrixi id protinus significat, qui quidem hoc audito, nauem actutum preparauit, & in ea diuitias per plures imposuit, simulque Pelopis matrem in eadem naui sibi adiungit, quae Eos, hoc est, Aurora dicebatur, haec quoque suis ex opibus atque diuitiis imaginem auream cum sibi fecisset, eam naui imposuit. Quo facto simul cum his bonis Phrixus, Helle & Aries nauigantes abiere. Contigit autem, quod in nauigatione illa Helle puella praeter imbecillitatem nimiam deficiens, mortua est, a cuius nomine mare illud Hellepontii nomen hoc sortitum est. Illi uero cum ad Pharon peruenissent sedesibi posuerunt, ubi Phrixus Oetae regis Colchorum filiam in matrimonium duxit, cui dotis nomine auream illam Aurorae imaginem potius, & non pellem arietis auream dedit, haecque ueritas ipsa est.

De Phorcynis filiabus.

DE filiabus quoque Phorcynis perquam ridicula narratio circumfertur, uide licet, quod Phorcys ipse tres filias habebat, quae uicissim uno oculo, quem dumtaxat inter omnes habebant, cum uidere illis opus erat, utebantur, atque ita fiebat, ut quotienscumque ex illis una oculo uti uellet, capiti suo illum insereret, sicque uideret, quo quidem cum illa satis usa fuisset, aliis eum uicissim tradere consueuerat, ita ut omnes hoc pacto uiderent. Cum autem Perseus ad illas forte accessisset, atque eam quae tunc oculum habebat, cum ceteri gradu a tergo adortus esset, denudato ense, ut sibi Gorgona ostenderent, petiit, mortemque eis, nisi eam utique manifestarent minitatus est. Illae uero mortem formidantes eam protinus indicant. Cuius caput ipse cum amputasset aera uolando inscendit, simulque hoc Polydectae ostendens in lapidem eum mutauit. Quod quidem omnino ridiculum est, uiso defuncti capite, uiuentem hominem lapideum fieri posse. Quae enim quae ad hoc faciendum uis mortuo inest, fuit autem tale quidpiam. Phorcys uir quidam Cyreneus fuit, Cyreni uero genere Aethiopes sunt, Cyrenemque insulam, extra Herculis columnas existentem, incolunt, Libyamque arant iuxta Aunona fluiuium, propereque Carthaginem sunt ualde diuites, hic Phorcys Herculis columnis, quae tres sunt, imperans, quatuor cubitorum statuam auream Mineruae fieri fecit. Vocant enim Mineruam Cyreni Gorgonem, ueluti Dianam Thraces Bendiam, Cretenses Dictynam, Lacedaemonii uero Vpim. Verum antequam statuam ipsam Phorcys in templo consecrasset, moritur, tresque post se natas reliquit, Sthenonem uidelicet Eurialem & Medusam, quae nemini in matrimonium sese coniungere unquam uoluerunt, sed uitam coelibem degentes, substantiam omnem inter se diuisere, & quaelibet uni ex tribus insulis imperabat, quae sibi in bonis contigere. Gorgone uero statuam illam auream Mineruae neque in templo sacratam ponere, neque diuidere uelle illis uidebatur. Quinime apud unamquamque illarum eam ipsam uicissim, ueluti thesaurum quandam depositam, retineri debere censuerunt. Phorcyni uero socius quidam ho-

Pro Var. in 2. de re rusti. ipsas pecudes propter charitatem aureas habuisse pelles prodiderunt.

Rex a peregrino maximi praetij dona capere non debet.

Aries Athamantis procurator. Aurum in maguncula constituta fugiens asportat.

Hellepontus. Dotem non uxor marito, sed uxor uiri maritus apud Cor. Ta. de Germanis.

Oculi exemplares, quos etiam Lamiae habebat pro Plutarcho.

Perseus ad Polydectae Seryphiorum regem missus. pro Arato.

Minerua Gorgone Bedia pro Herodo. Dictyna. Vpis Diana a Lacedaemoniis Loc. Callimachi in Hymno Dianae

neftus bonusq; uir erat, quo fuis in rebus ueluti oculo utebantur. Perſeus autem ex Ae-
go exul, ſecum nauigia robuq; militate habens, maritima loca tunc populabatur, qui
ratus Gorgonem hanc Reginam mulierum quãdam eſſe locupletem quidem, ſed quã
tamen uiribus imbecilla eſſet, adnauigat primum in portum, & ſtationem ibi nauium
faciens, ea loca, quã inter Cyrenem & Sardiniam erant, percurrit, ab unãq; ad alteram
earum deſcendens, oculum ipſum capit. Intellexerat enim ab earum una ſe nihil aliud
ex illis locis præter quã Gorgonem, quã magnam uim auri in ſe habebat, auferre poſ-
ſe. Puellã igitur ipſã poſtquam oculum amplius in parte, ſecundum ſermonem præ-
dictum, non habebant, in unum conuenerant iurantes (nam altera alteram accuſabat,
quod oculum detineret). Sed poſteaquam ſeſe proſus eum non habere cognouerunt,
quid nam de eo utiq; factum fuiſſet, ualde admirabantur. Interim ad eas ita conſterna-
tas, Perſeus nauigat, oculumq; ab eis quaſitum ſeſe habere ſignificat, quem tamen illis
ſe nullo pacto daturum ait, niſi prius ubi nam Gorgo ſit, ab eis edoſtus fuerit. Minaba-
tur adhãc niſi hoc manifeſtarent, eas interfecturum eſſe. Meduſa non oſtenſuram ſe eſſe
ait, uerum Stheno & Euriale oſtenderunt, quare Meduſam ob id Perſeus interfecit, illis
uero duabus oculum reſtituit. Cum itaq; Gorgonẽ accepiffet, in partes eam plures diſſe-
cuit, & in trireme ſua ſeruatum ab ſe caput eius reſpoſuit, ipſiq; nauis nomen Gorgonis
indidit, cum qua mox per nauigans, ab inſulanis circumquaq; pecunias aſſequebatur,
eo quod omnes qui aliquid ei contribuere recuſarent, interimebat. Sic & à Seriphiiis,
ad quos nauigando peruenit, pecunias petiit, illi uero in unum omnes ſeſe, ut ei reſiſte-
rent, primo congregarunt, rurfusq; cum ad eos in forum coactos Perſeus accederet, Se-
riphon illi relinquentes abierunt, ut ipſe neminem omnino ibi inueniret hominem, ſed
lapides quidem factos, non autem uitos amplius: quo circa inſulanorum reliquis pecu-
nias ſibi tradere denegantibus, dicere Perſeus adſueuerat, uidete ne, quemadmodum Se-
riphii, Gorgonis caput uidentes, in lapides & uos mutemini. Id nanque malum ipſi
paſſi ſunt.

*Seriphii in la-
pides mutati*

De Amazonibus.

DE Amazonibus talia prædicantur, quod mulieres illã quidem non erant,
ſed uiri potius barbari, qui ob longas uestes & ad talos uſq; demiffas ad in-
ſtar Thracenſium mulierum gerebant, comamq; mitris continebant, ac bar-
bas radebant, ob id autem ab hoſtibus in bello per contumeliam ſceminã
uocitabantur. Amazones autem ſuapte natura ſibi ingenita, ſtrenui bellatores erant.
Expeditionem uero mulierum iſtarum nunquã factam fuiſſe (quando & nunc quo-
que nulla apparet) credere ueriſimile eſt.

De Orpheo.

Fallus quoq; de Orpheo ſermo uulgatur, quod ſcilicet eum cytharizantem
quadrũpedes, aues, atque arbores ſequerentur. Id autẽ mihi tale quidpiam
fuiſſe uidetur: quod Bacchã furentes ſceminã erant, quã in Pieria ouium
paſcua dilaniabant, aliãq; plura mala uiolenter perpetrabant. Quã ue cum
ad montana loca ſe recepiffent, plures ibi dies ſe continuerunt: ubi cum diutius perma-
nerent, ciues ſibi iam ipſis ſuiſq; mulieribus ac filiabus mali aliquid ab eis timẽtes, qui
Orpheum accirent, mittunt. Illumq; rogant, ut aliquid excogitando machinari uelit,
ut quoquo modo poſſet, furentes ſceminas è montibus deduceret, qui quidẽ Orpheus
cum Bacchi ſacra ſolennia ordinauiffet, cytharę ſono Bacchãtes illas demulcens, è mon-
tibus ſecum deduxit, ferulas quidem primum habentes, ſed quã cum è montibus de-
ſcenderent, diuerſarum arborum ramos ſecum gerebant. Quod ſpectaculum uidentis-
bus hominibus incredibilem admirationem afferebat. Namq; primo aſpectu illo, dedu-
cta ab eis è montibus ligna, arbores, quã reuera deſcenderent, eſſe uidebãtur. Quamob-
rem qui talia perſpicerent, ita ſecum dicere conſueuerant. Orpheus cytharam pullans ex
monte ſyluam ad ſe ducit, atq; ex hoc tantum fabula ipſa compoſita fuit.

Non tole-

De Pandora.

Non tolerabilis de Pandora sermo diuulgatus est, quod cum ipsa ex terra formata fuisset, aliis quoque foeminis similem ipsa formam dederit. Mihique hoc potius sic fuisse uidetur, quod Pandora mulier Græca fuerit ualde diues, quæ quotiens domo exibat, sese plurimum exornare solebat, atque in primis pigmento quodam ex terra confecto sese perungens utebatur. Resque ipsa omnino sic se habet, nec alio quopiam modo. Quanquam sermo hac de re factus, ad impossibilia quædam conuersus fuisse uideatur.

*Pandora ex lu-
to à Prometheo
formata cur, ap-
ud Hesiodum*

De generatis ex fraxino.

T quid quæso uilius magisque stultum est, quam primū genus hominum ex fraxino generatum esse dicere? Siquidem Melius uir potius quidam nomine fuit, à quo Meliæ foeminæ denominatæ fuerunt. Quemadmodū ab Helleno Hellenes Græci, & Iones ab Iono dicti sunt. Ferreas insuper atque æneas, quod dicitur, ætates tunc fuisse nunquam omnino existimandum est.

*Meliæ nymphæ
apud interp. A/
pollo. et Hiero.
in Omelijs.
Æneæ ferreæq;
ætates, seu gen-
tes nunquam
fuerunt.*

De Hercule.

Dicitur quod ex se ipso Hercules folia quædam habuit, ipse igitur Phyllites dictus, & si priuatus humilisque sortis existeret, cogitans tamen quorsum illa Hercules gestaret, combussit, sique ratio inde tracta est hoc modo.

De Ceto.

De Ceto hæc quidem memoratur, quod Troianos è mari exiens inuadebat. Et siquidem ei puellas aliquas Troiani obtulissent, ab eis recedebat, si minus, eorum totam regionem deuastabat. Quam uero id fatuum sit credere Troianos filias proprias ceto exponere solitos fuisse, quis non uidet: uirum namque potius magnum quempiam nomine Cetum hunc fuisse dicendum est, qui cum rex esset, multum roboris uirumque habens, ac in re nauali ualde potens, Paludē quandam in Asia, quam Troiani possidebāt, circa mare subuertit. Tributumque ab eis sibi ob id persoluebatur, quod quidam Dasmon, hoc est uestigal uocant. Argento autem eius temporis homines minime utebantur, sed uasis solum, ac supellestile omnia alia. Imperauit ideo rex ille, qui Ceton nomine dicebatur, ut ciuitates quædam tributi nomine equos sibi darent, aliæ uero puellas mitterent. Hunc uero regem, cui nomen erat Ceton, barbari Cetum uocabant, hic circumquaque loca illa adibat, & debito necessarioque tempore tributū ab iis promissum exigebat. Quod si quæpiam ciuitates persoluere recusaret, eorum regiones ac loca male tractabat. Peruenit & is quoque ad Troiam eo potissimum tempore quando Hercules illuc etiam exercitū Græcorū habens, uenit. Unde Herculem tunc Laomedon rex in Troianorū præsidium cōduxit. Ceton uero exercitum suū cum impetu in eos duxit. Cui cum obuia Hercules & Laomedon cum copiis suis facti essent illum interfecerunt. Quo ex facto sermo fabulosus confictus est.

*Dasmos tributū
Argentū in usū
pecuniarum an-
tiquitus nō erat.
Cetus. Ceton*

*Laomedon
Herculē in aux-
ilium Troia-
norum conducit*

De Hydra.

Illud quoque super hydra dicitur, quod Lerneus serpens erat, quinquaginta capita, unicumque duntaxat corpus habes. Et postquam ex illius tot capitibus unū excisum fuissent, duo alia ibi capita repullulare solita fuisse. Can crumque insuper illi aduersus Herculem hydram occupatam, auxiliatū fuisse. Si quis igitur sit, qui talia fuisse omnino persuadere sibi possit, fatuus his quidē est. Verū namque hoc habet. Lerneus rex erat, habitabāt autem omnes homines tunc tēporis in pagis, & unicuique locorum istorum reges sui præerant. Stenelus uero Persei filius, Mycenæ locū maximum & hominum frequentia habitatum, tenebat: huic Lerneus rex minime subiici uolebat, bellum ob id in uicem ambo gerebant, in ingressu autē regionis eius Lernei oppidulum quoddā fortissimum erat, quod quinquaginta uiri fortes sagittiferi custodiebant, quos intra turrim incluserat, ac diurno nocturnoque tempore pro præsidio eius loci

*Lerneus rex.
In pagis habi-
tantes homines*

Hydra castelli
nomen, & So-
phist. apud Pla.

detinebat, nomen huic oppidulo Hydra erat. Ad hunc locum expugnandum Herculem Euristheus mittit, qui castellum ipsum expugnauit. In hac uero oppugnatione sagittiferi qui in turri erant, ignem in hostes demittebant, sagittasque à turri iaculabantur. Et quotiens cuncti euenerat ut ex illis sagittiferis quispiam uulneratus caderet, duo statim alii in de-
mortui unius locum assurgebant, & hoc quia fortissimus is esse credebatur, qui antea ceciderat. Posteaquam uero ab Hercule Lernus in bello uiribus inferior premi se uidit, ex-
terni exercitus auxilium conducitur, Carcino duce quodam, qui uir magni roboris ac bel-
licosus auxilium afferens, unam cum Lerno iunctis copiis suis in Herculem impetum fe-
cit, cui quidem Herculi Iolaus Iphicli filius, atque ipsius Herculis nepos, Thebanorum exer-
citurum habens auxilium quoque tulit, sicque cum ad turrim Hydrae oppiduli impetu facto
accessisset, incendio illam concremauit, talique robore militari eos Hercules expugnauit, &
Hydram ipsam diruit, omnem unam exercitum perdens. Qua ex re gesta sermo talis ab iis,
qui hydram serpentem fuisse scribunt, & fabulam huiusmodi confingunt, formatus fuit.

Carcinus dux

De Cerbero.

Tricarinia
ciuitas

Cerberus unus
ex canibus Ge-
ryonis
Myceneus Mo-
lottus
Molossi canes
apud Suid.

Erberum canem fuisse tria capita habentem narrat. Manifestum tamen est, quod & hic Cerberus, quemadmodum Geryones à ciuitate Tricarinia, hoc est, tricipite nuncupata, denominatus est. Dicebant uero homines, pulcher ma-
gnusque canis ille est Tricarinus, hoc est, triceps Cerberus, de quo illud quo-
que dicitur, quod Hercules olim ipsum ab inferis deduxit. Sed tale potius quiddam fuit.
Geryoni cum bobus suis canes magni ac iuuenes simul erant, quorum uni Cerberus no-
men erat, alteri uero Orus, hunc Orum nuncupatum Hercules in Tricarinia ciuitate ante-
quam boues ipsas abduceret, interemit. Cerberus uero solus boues sequebatur. Hunc
cum Myceneus uir quidam Molottus nomine percuperet, primum quidem ab Euristheo
sibi illum dari petit, eo uero nolente, pastores inducit, ut canem ipsum in Laconia iuxta
Tenaron sub spelunca quadam retinere uelint. Quod cum fecissent, ex suis canes quas-
dam foeminas ad coitum cum illo mittit. Hoc eodem tempore Euristheus Herculem ad
Cerberi canis inuestigationem misit. Qui cum uniuersam Peloponnesum circumlu-
strasset, tandem ad locum ubi Cerberum canem esse sibi dictum fuerat, peruenit, ubi de-
scendens canem ex antro abduxit. Dicebant itaque homines, quod Hercules per antrum
quoddam ad inferos descendisset, canemque ab inferis ad auras traxisset.

De Alceste.

Alcestes Euripi-
dis Tragedia
Mortuus ad ui-
tam reuocari non
potest

ἀλκίστηος ἀ-
θήναια, prouerb.
Alcestis uirago.
De hac aliter
Fulgentius

Ragædia dignus de Alceste sermo narratur, quod cum forte moriturus Ad-
metus esset, mortem sibi pro illo Alcestes elegit, quodque Hercules ea pieta-
te motus, cum ab inferis reduxisset, Admeto restituit. Mihi uero neminem,
mortuum quempiam ad uitam reuocare posse uidetur. Sed tale quiddam fuit. Po-
steaquam Peliam patrem filiae interemerunt, Acastus eiusdem Peliae filius,
illas persequabatur, quas nullo tamen pacto comprehendere potuit, Alcestis etenim ad ne-
potem eius Admetum Pheras confugit, ad quem locum cum Acastus quoque uenisset,
qui eam persequabatur, & ab Admeto, qui tum forte ad ignem sedebat, eam dedititiam sibi
dari petiisset, minime tradere illi eam uoluit. Quobrem indignatus Acastus, ualidissi-
mum exercitum, quem in Admetum sisteret, comparat, atque urbem eius oppugnat. Quod
uidens Admetus multos secum duces ac milites habens, extra ciuitatem, ut eis sese op-
poneret, egreditur. Sed accidit ut uiuus nocturno tempore ab Acasto comprehederetur,
qui ei quoque captiuo mortem minabatur. Quam rem cum Alcestes intellexisset, quod Ad-
meto propter eam mors imineret, egressa protinus sese ipsam Acasto ultro dedit, qua com-
prehensa, Admetum ille liberauit. Dicebant itaque homines, uirago Alcestis sponte qui-
dem pro Admeto mortua est. Nihilque prorsus, quod fabulose super hac re commentum
sit, uerum habetur. Atque adeo cum per illud tempus Hercules forte Diomedis equas quodam
ex loco duceret, per ea Theffaliae loca iter fecit, hospitioque ab Admeto susceptus est, à quo
lugente

Iugēte cum Hercules Alcestis calamitatē intellexisset, miseratione eius motus, Acasto sese opposuit, eiusq; exercitū omnē deleuit, & quæcunq; illi spolia abstulit, inter suos ipsius exercitus milites diuisit. Alcestemq; recuperatā Admeto restituit. Dicebant itaq; homines quod Hercules ultro à morte Alcestin liberauerat, & ex hoc facta fabula formata fuit.

De Zetho.

Um pleriq; alii tū maxime Hesiodus tradit, quod Thebana mœnia Zethus & Amphion cytharæ sono struxerūt. Existimant uero quidam illis ipsis cytharizantibus lapides sponte sua mœnia inscendere solitos fuisse. Reuera tamen hoc ita res habet. Cytharædi Zethus & Amphion perfecti erāt, artemq; suam mercede inuitati ostendebant, argentum aut̄ illius temporis homines cum minime haberēt, iudebant Amphion & Zethus, quod si quis eos cytharizantes audire uellet pro præmio ad murum construendum accedens in eo sese exerceret, neq; enim lapides ibi cytharæ sonum audituri stabant, nec sine ratione aliqua homines etiā dicere consueuerant lyræ beneficio Thebanum murum constructum fuisse.

Argentum in ur̄
su non erat

De Io.

X muliere Io bouem factam esse, oestrosq; agitatum ex Argo in Aegyptium mare peruenisse dicunt. Verum aut̄ hoc habet. Io Argiuorum regis filia erat, huic ciues honorem hunc dederant, quod Argiux Iunonis sacerdotem fecerant. Verum cum prægnans facta esset, patrē & ciues uerita, è ciuitate protinus aufugit. Argiui uero ad eam inquirendā urbe exeuntes, & ubi eam in uenerunt, cōprehendentes in uinculis habebant. Dicebant aut̄ id uidentes, quod Io tanq; bōs futens in Aegyptum aufugit, ubi cum peruenisset, peperit, indēq; fabula conficta est.

Pro Herodoto
in primo

De Medea.

Edea, ut dicitur, seniores homines coquens, iuuenes eos faciebat. Fuit uero simile quid. Medea talis naturæ florem quendā prima inuenit, qui capillos albos nigros ue faciendi potestatem habebat. Quibuscunq; igitur hominibus, qui ex canicie exire delectarentur, nigros capillos apparere faciebat. Prima quoq; hæc experimentū calidi lauacti cuiusdam uim medicā habētis, inuenit, quo uolentibus omnibus medebatur, atq; hæc non in publico, sed clām quidem agebat, ne quis medicorum talia addiscere posset. Huic uero cōpositioni qua utebatur, nomē erat Parespisis, hoc est decoctio. Quicunq; igitur homines hac decoctione utebantur, agileres prorsus magisq; sani fiebant. Ex hoc Medeæ præparationem hanc quicunq; uidebant, lebetes scilicet, ligna, & ignem, quod homines Medea elixando coqueret, existimabant. Pelias uero homo senex & imbecillus hac decoctione cum usus fuisset, quod eam sustinere præ senectutis debilitate non potuit, consumptus est.

Euseb. in x.
præpa. euang.
Medea tindur
am capillorum
prima excoi
gitat

Paripis

Senis per
lia mors

De Omphale.

Vod Omphale mulieri Hercules seruiuit, dicitur, qui quidem sermo stultus est, cum & ipsi Omphale & cæteris super illam existentibus maioris conditionis hominibus Hercules imperare potuerit. Tale quidpiam igitur factum fuit, Omphale Iordanis Lydiæ regis filia erat, quæ cum Herculis robur maximum audiuisset, ad eum amandū inducta est, ad quam cum appropinquasset, Hercules pari quoq; modo formæ illius amore captus est, mixtiq; simul sunt, atque ex illius cōplexu Laomedontē filium Omphale genuit. Lætatus uero Hercules, & ex illa uoluptatem capiens, eam loco sui imperare sinebat. Quod stulti uidentes Herculem Omphale seruire crediderunt.

Herculis im
perium

Omphale

De Cornu Amaltheæ.

COrnu Amaltheæ secum Herculem ubiq; portare solitum fuisse aiunt, cuius beneficio quæcunq; uolebat, sibi fiebant. Veritas autem sic. Hercules cum ad Iolaum nepotem suum per Bæotiam iret, in Thespiis moratus est quodam in hospitio, ubi mulier formosa & honesta nomine Amalthea erat. Cuius forma delectatus cum Hercules esset, per aliquod ibi tēpus hospitatus est. Quod cū Iolaus grauitet ferret, pecunias qual-

Amaltheas
niras, prouerb.

Amalthea

De Amalthea
hoc idē Suidas
& Eustatius
Homēri interp.

dam, quas ex lucro Amalthea faciebat, in cornu quodam accumulatas ei auferre excogitat. Iis etenim pecuniis quæcunque Hercules uolebat ei Amalthea emebat, peregrini itaque illuc simul diuertentes, Herculem cornu Amaltheæ habuisse dicebant, ex quo quæcunque uoluisset sibi ipsi emebat, atque inde fabula conficta est.

De Hyacintho narratio.

Yacintus adolescens Amicæus erat, pulcher & honestus satis. Hunc Apollo quidē uidit, uidit & hunc Zephyrus, amboque illius formæ amore capti sunt, in eiusque gratiâ & honorē certatim artes uterque suas illi exhibebat. Sagittabat namque Apollo, Zephyrus uero spirabat, sed ab illo cantus & uoluptas ueniebat, ab hoc uero timor non nisi ac perturbatio sibi erat. Itaque in Phœbi amorem sese iuuenis inclinat, ob idque Zephyrum præ zelotypia ad bellum armare fecit: posthæc quædam Hyacintho exercitamenta cum Apolline erant, in quibus cum sese exerceret, à Zephyro sibi maxime timendum erat, discōque præsertim, quem cum adolescentis lusu Deus præparasset, & ab illo iam descendisset, à pueroque mox leuaretur, Zephyri fraude in eum ipsum decidit, qui ita mortuus est. Terra uero tantæ calamitatis memoriam ullo modo desertam omittere non debuit, quin pro adolescentulo, quod fecit, florem Hyacinthi nominis emitteret, in cuius quidem foliis eius ipsius Hyacinthi nominis principium inscriptum fuisse memorant.

Disce lusus
apud Ouid.

Flores inscripti
nomina p. Ver.
& Ouidi. in x.
Metamorpho.

De Marlyæ narratio.

Arlyæ uir agrestis erat, qui Musicus tamen factus est. Nam cum Mineruæ tibias odio haberet, quod de pulchritudine non nihil, cum eas inflabat, sibi auferrent, ut ex fonte qui imaginem ei suam reddebat, agnouit, illas abiecit: quas cum Marlyæ pastor accepisset, labris suis admouit. Illæ uero diuinum quendam sonum, etiam in uito illo, qui eas inflabat, per se emittebant. Existimabat uero Marlyæ ex arte potius sua sonum illum fieri, quam quod diuina illis uis quædam inesset. Quare hac persuasione imbutus musas iam quoque ipsas, atque adeo etiam Apollinem ad certamen in uirabat, quos nisi sono tibiærum superasset, uiuere se neutiquam uelle amplius dicebat. Quare cum in certamen Deus Apollo descendisset, Marlyæ uincitur, simulque cum uictoria pellem excoriatus deposuit. Vidique ego in Phrygia fluum ipsum Marlyam ab eius ipsius nomine dictum, cuius cursum ex Marlyæ sanguine fieri Phryges dicebant.

De hoc amne
Curt. in lib. 3

De Phaone.

Phaonis uita omnis circa nauigia inque re maritima erat, portitor namque in mari fuit, quo in officio nullum unquam delictum in quempiam perpetravit. Modestusque adeo erat, ut à nemine portorium reciperet, qui soluendo non esset. Morum autem istius admiratio quædam apud Lesbios erat, simulque hunc Deus laudauit. Deum autem Venerem uocant, quæ cum senescentis hominis, hoc est, mulieris formam atque habitum induisset, ad Phaonem accessit, deque nauigatione uerba cum ipso facit, ac ut eam naui sua traiciat, petit: ille uero, in deseruendo ei, celeritate usus quam primum illam traicit, præmiumque nullum ab ea petit. Quid igitur posthæc tali pro munere egit Venus? Phaonem certe ex sene formosum iuuenem illam fecisse dicunt. Atque hic quidem Phaon ille est, cuius amore cum capta Sappho esset, sese interimens amorem illum in sanguinem mœroremque conuertit.

De Phaone Aelianus: & Lucianus in quodam Dialogo

De Ladone narratio.

Terræ uisum fuit cum Ladone fluuio ad coitum descendere, & posteaquam cum eo se miscuit, ex eius cōpressu cōcipiens, Daphnem gignit. Hanc Apollo Pythius amauit, uerbisque amatoriam ad illam faciebat. Sed cum ipsa castitate seruire uellet, illi minime audire uolebat, necessaque ei ob id erat puellam auerſantem insequi, ueluti sic illam denique persequeretur, quæ cum fugeretur, denegare ei quicquam non prius

Daphnē ex Ladona & Terra genitam apud interp. Lyco. et Eustatium

non prius ausa est, quàm terram matrem suam in auxilium aduocaret, à qua precibus petebat, ut sese iterum intra se admitteret, ac in eadem uirginitate talem, qualis nata erat, custodiret, quod & mater fecit. Daphnem namq; intra se occultauit. Post uero tempus illud è terra egressa Daphne, arborq; facta, eodem in loco pullulabat, cuius ramis, cum propter amoris impatientiam, deus inhæretet, illi quo minus in laurum commutaretur resistere nullo modo potuit. Nam manus illius iam intra arboris truncum comprehendi, caputq; & reliqua corporis frondibus ornari cœpere, sine quibus lauri foliis, ut dicitur, Tripos in Bœotia, ubi antrum erat, nullo modo erigi poterat.

Pro Ouid. in primo Metabo.
Tripos sine lauro in Bœotia erigi non poterat.

De Iunone.

Iunonem deam eorum habere patrocinium, ac ciuitatis custodiam Argiui existimant, propter quod publicum festum in eius honorem ritu atque ordine solenni concelebrant. Huius autem pompæ ordo erat, ut currum Iunonis colore albicantes, boues ad templum traherent, in quo curru sacerdotem quoque esse oportebat. Templumq; ipsum, ubi ei sacrificium fiebat, extra urbem erat. Quodam uero tempore cum forte ad hæc solennia facta Iuno ferri deberet, ac propter albicantium bouum penuriam, ritus atque ordo ille solennis claudicans, obseruari non posset, sacerdos illorum defectum ita emendauit. Nam cum filios quosdam adolescentes haberet, ad instar bouum, Iunonis plaustrum eos subire fecit. Posteaquam igitur quæ à bobus fieri debebant, à filiis facta sunt, illorum mater sacerdos ante Iunonis deæ simulacrum supplex stans, laboris mercedem libetis suis à dea dari petiit, ueluti data illis à Iunone condigna merces fuit, somnus namq; ut fertur, pro præmio illis datus est, qui uitæ quoq; illorum finis extitit.

Palæphatj de fabularum narratoib; Libri finis
FVLGENTII

FVLGENTII Ep̄i,
Mythologiarum Libri.